

Joesoepoev? schrijft geen toneelstuk

Joesoepoev? was een toneelstuk over een vrolijke gek aan het schrijven. Een energieke gek, die vrolijke gek. Hij bruiste elke dag van levenslust. Het toneelstuk dreigde dan ook een eentonig toneelstuk te worden, want een gek die niet uitgebruist raakt, wat kun je daar over schrijven? Joesoepoev? hield vol, ondanks dat hij al dagen vast zat op dezelfde zin. Het dopje van zijn pen was al stukgebeten.

Over één zin was hij wel zeer tevreden: die waarin een toevallige passante, ook nog een toeriste, ook nog gekleed in een scharlakenrode jurk, hem afvroeg waarom zijn moeder hem ooit uit haar buik had laten ontsnappen. Maar dat was bijna de eerste zin van het stuk en hij was nu aangeland bij bijna de vierde zin van het stuk. Kortom: er moest en stond nog iets te gebeuren. Hij overwoog een passage op te nemen waarin de vrolijke gek spontaan niet antwoordt op een vraag die de genoemde toeriste op terugkerende schreden aan hem stelt. Alleen: welke vraag?

Joesoepoev? bruiste zelf steeds minder en daar hij wilde dat de hoofdpersoon van zijn toneelstuk vooral op hem leek, kon hij zich steeds minder goed inleven. De vrolijkheid van de gek en de gekte van de vrolijkheid begonnen hem beide tegen te staan. Hij wilde dat toneelstuk helemaal niet meer schrijven. Sapperloot! Wat een idee! Daar was hij heel tevreden mee! Nee, dan een toneelstuk over een toevallige passante, een toeriste ook nog, gekleed in een scharlakenrode jurk, die op de hoek van twee straten een vrolijke gek tegenkomt. Ja, daar zat meer in. Joesoepoev? ging er eens goed voor zitten. O nee, eerst pen en papier pakken, dan een klein glaasje schenken en dan er eens goed voor gaan zitten.

[doek]

zesXX;zeven;2maalnul9